

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021, č. j.: OAM-866/ZA-ZA04-HA12-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021, č. j.: OAM-866/ZA-ZA04-HA12-2020, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, napadené rozhodnutí postrádá řádné odůvodnění, a to v intenzitě zakládající nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, výroková část rozhodnutí nedostála požadavkům na přesnost a určitost. Nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

dostatečně posouzeny jednotlivé důvody pro udělení azylu, žalovaný nezohledňuje shromážděné podklady a neváže je na aktuální situaci žalobce, žalobce již dlouho žije v České republice, která je demokratickým právním státem, Vietnam je naopak zemí autoritářskou, nelze zde svobodně vyjadřovat politické názory, život osob je zde pod dozorem, v zemi nemohou uplatňovat základní svobody, osoby nelze nuceně vracet do prostředí, kde vládne nesvoboda a bezpráví. V České republice má rodinné zázemí, žijí zde manželka a jeho X. děti, které X., žalobce sám žije v České republice nepřetržitě od roku X., existují tak důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení tzv. humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, žalobcovo vycestování by bylo dramatickým zásahem do soukromého a rodinného života jeho i celé rodiny, zájem dětí má být předním hlediskem, jeho situace neumožňuje řešení dle obecného cizineckého práva, měl by mu tak být udělen tzv. humanitární azyl.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Byl dostatečně zjištěn skutkový stav, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, své závěry řádně odůvodnil, byly posouzeny všechny důvody pro udělení azylu a opatřeny podstatné informace o zemi původu na základě shromážděných podkladů, žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady, avšak žádné jejich doplnění nenavrhl, neuvedl nic, proč by mu mělo hrozit pronásledování, žádným azylově relevantním potíží nečelil, rodinné vazby nefigurují v taxativním výčtu důvodů azylově relevantních, nebyl zjištěn ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 22. 12. 2020 uvedl, že je národnosti Kinh, je schopen se dorozumět vietnamsky, je bez vyznání, není členem žádné politické strany ani skupiny, nikdy se politicky neangažoval, o politiku se nezajímá, je ženatý, manželka je státní příslušnice Vietnamu a X., má X. děti vietnamské státní příslušnosti žijící v České republice, do České republiky přicestoval na X., jeho cestovní doklad je platný do X., o mezinárodní ochranu dosud nežádal, je zdravý a s ničím se neléčí; o mezinárodní ochranu žádá, protože tady má rodinu a chtěl by zde zůstat, jiné důvody nemá.
6. Během pohovoru vedeného dne 22. 12. 2020 žalobce dále uvedl, že roku X. přijel do České republiky za účelem X., v listopadu 2020 dostal výjezdní příkaz na dobu jeden měsíc, proto požádal o mezinárodní ochranu, bydlí s manželkou a dětmi, všichni mají v X., po neprodloužení víza pracoval brigádně, potíže se státními orgány České republiky neměl, Vietnam od roku X. nenavštívil, před odjezdem z vlasti neměl žádné potíže, v zemi původu má X., chtěl by být poblíž manželky a dětí, pokud by se vrátil do Vietnamu, měly by to těžší, děti jsou ještě hodně malé, potíže s vycestováním z vlasti ani s vyřízením dokladů neměl, chtěl by být s rodinou co nejdříve, mají malé dítě, X., chtěl by azyl, aby zde mohl být s rodinou, pracovat a žít tady.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

7. Součástí správního spisu jsou i rodné listy X. žalobcových nezletilých dětí narozených v letech X.
8. Ve správním spisu jsou obsaženy zprávy o zemi původu, konkrétně zpráva IOM, 2019, Údaje o zemi, Vietnam ze dne 26. 3. 2020 a Informace OAMP, Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 1. 9. 2020.
9. Dne 4. 3. 2021 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. S podklady se nechtěl seznámit, uvedl, že má celkem X., nejmladšímu je X., žádný zákon neporušil, pouze neměl doklady, jeho případ by se měl posoudit z humanitárního hlediska, aby zde mohl pracovat a živit rodinu, slibuje platit daně a všechny odvody českému státu.
10. Dne 11. 3. 2021 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
14. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
17. Soud předně uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval všemi důvody pro udělení mezinárodní ochrany a dostatečně odůvodnil jejich nenaplnění, rozhodnutí je řádně odůvodněno, tím spíše není nepřezkoumatelné, skutkový stav byl zjištěn v uspokojivé míře, a to mj. na základě shromážděných podkladů, které byly vyhodnoceny ve vztahu k žalobcově individuální situaci. Výroková část napadeného rozhodnutí je přesná a určitá, je z ní zřejmé, kdy, jak a kým bylo rozhodováno, uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

údaje o žalobci jsou dostatečné k tomu, aby nebyly zaměnitelné s jinou osobou, samotný výrok jednoznačně konstatuje neudělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.

18. K důvodům pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu žalobce odkázal na nedemokratický systém ve vlasti a dlouhodobost pobytu v České republice. Posouzení důvodů pro udělení azylu je ovšem individuální a samotná existence nedemokratického systému ve vlasti není dostatečná. Žalobce v azylovém řízení netvrdil, že by měl být pronásledován z některého z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu; v žalobě obecně vyslovil obavu z pronásledování z politických důvodů, což ale nemůže obstát, jelikož v azylovém řízení vyjádřil nezáměr o politiku a negoval potíže ve vlasti před jejím opuštěním. Dlouhodobost pobytu v České republice není ve vztahu k udělení azylu relevantní. K nutnosti posuzovat azylový příběh případ od případu a nepřístupovat k paušálnímu hodnocení občanů příslušného, byť autoritářského, státu se vyslovil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) již v právní větě k rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j.: 3 Azs 303/2004 – 79: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“* K důvodům ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) ani c) zákona o azylu žalobce nic konkrétního neuvedl. Nevyjádřil individualizovanou obavu z popravy, mučení či nelidského zacházení nebo trestání ani z ozbrojeného konfliktu ve vlasti. Soud neshledal, že by žalobcův konkrétní azylový příběh svědčil o důvodných obavách z pronásledování (§ 12 zákona o azylu) ani o skutečném nebezpečí vážné újmy (dle § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu), které by mu mohly ve vlasti hrozit.
19. Dále žalobce namítal, že mu měl být udělen tzv. humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobci nelze přiznat ani ten, jelikož žalobcova situace není případem hodným zvláštního zřetele. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn. kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Žalobce je až na méně závažné potíže zdrav, svéprávný a produktivního věku, navíc ve Vietnamu žádná humanitární katastrofa neprobíhá. Očekávatelné ekonomické a sociální potíže nejsou případem hodným zvláštního zřetele, stejně tak jím nejsou ani rodinné či jiné soukromé vazby na území České republiky. Důvodem hodným zvláštního zřetele není ani zhoršené právní prostředí v zemi původu. Soužití s manželkou a X. dětmi, kteří jsou všichni vietnamské státní příslušnosti, není samo o sobě ani v kontextu dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky natolik závažnou skutečností, aby šlo o případ hodný zvláštního zřetele, o humanitární aspekt.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

20. Žalovaný se řádně vypořádal se svými závěry o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele na s. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, přičemž problematiku posoudil ze všech relevantních hledisek. Zaměřil se zejm. na žalobcovu rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, jakož i jeho věk a zdravotní stav. Zabýval se řádně okolnostmi rodinného života žalobce i jeho blízkých, avšak správně je neshledal coby hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.
21. Jakkoliv žalobce v žalobě explicitně nenamítal důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, uváděl skutečnosti, jež by pod něj zdánlivě spadat mohly (soužití s rodinou a soukromé vazby v České republice), proto se tímto důvodem soud zabýval, avšak ani v tomto aspektu neshledal žalobu důvodnou.
22. Jde-li o žalobcovo právo na rodinný a soukromý život, nelze zcela rezignovat na otázku, zda mu v něm nebude v jeho vlasti bráněno, tj. zda odepření mezinárodní ochrany ob stojí ve světle tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j.: 9 Azs 5/2009 - 65, NSS uvedl: *„Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“*
23. Podle názoru soudu nevyplývá ze správního spisu žádná konkrétní okolnost, kvůli níž by odepření mezinárodní ochrany žalobci porušovalo čl. 8 Úmluvy ve smyslu jeho extrateritoriálního účinku. Naopak žalobcova rodina s ním může žít ve Vietnamu. Soud dále připomíná, že podstatou práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy je absence ingerence do privátní sféry osob ze strany zejm. veřejné moci. Předmětné ustanovení však nezakládá právo na pozitivní plnění ze strany státu, tj. pokud by žalobcova rodina neměla zájem do Vietnamu přesídlit, nemůže to bez dalšího jít k tíži žalovaného. Skutečností odůvodňující udělení doplňkové ochrany není ani dlouhodobost pobytu. Žalobce je též zdravý (až na menší potíže), svéprávný a v produktivním věku, v zemi navíc fungují instituce, které zájemcům pomáhají vyhledat zaměstnání (zpráva IOM z roku 2019), proto ani žalobcovy osobní poměry neodůvodňují použití ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
24. Je nutno zdůraznit, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu by musely být mezinárodní závazky České republiky porušeny toliko žalobcovým vycestováním, nikoliv až zákazem pobytu plynoucím např. ze správního vyhoštění. Podle názoru soudu by se muselo jednat o skutečně mimořádnou událost či situaci, aby pouhé vycestování porušilo čl. 8 Úmluvy. Žádnou takovou okolnost soud v žalobcově případě neshledal. Stejně tak by pouhé vycestování žalobce nezasáhlo nepřipustným způsobem do zájmu nezletilých dětí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

25. S důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se žalovaný dostatečně vypořádal na s. 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný především zdůraznil možnost soužití rodiny (všichni jsou vietnamské státní příslušnosti) v zemi původu, ohledně pobytu na území České republiky pak žalobce odkázal na instituty obecného cizineckého práva.
26. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. března 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.